

Jeg skal imidlertid indrømme, at denne Betragtning ganske vist ikke gjør sig gjældende for mig med en saadan Styrke, at jeg derfor absolut skulde være imod Arveafgiften. Jeg skal indrømme, at der navnlig er een Klasse af Arveafgifter, som jeg tror, at Retfærdigheden i høi Grad taler for, bør udredes; men af de Grunde, som jeg nys nævnte, samt af andre Grunde, kan jeg ikke være nogen Ven af Arveafgiften i Almindelighed. Arveafgiften i Almindelighed forekommer mig tillige at mangle ethvert Grundlag for en retfærdig Beskatning; thi Familiens Tilstand bliver jo meget ofte netop slettere derved, at Arveladeren dør. Han efterlader ofte jo netop sin Hustru, sine Børn og sine Nærmeste i en langt slettere Tilstand, efter at de have faaet Arven, end forinden de fik Arven, saalænge Forsørgeren levede, saa at det eneste Grundlag for Beskatning, Skatteevnen, i mangfoldige Tilfælde, ja maaske i de fleste Tilfælde, fuldkommen kan mangle ved en almindelig Arv. Jeg ser altsaa ikke her nogen Grund til at paalægge Skat; men jeg indrømmer, at det forholder sig paa en ganske anden Maade med Hensyn til en enkelt Klasse af Arv. I saadanne Tilfælde, hvor Arven tilfalder fjernere Slægtninge, og hvor der tillige ikke er oprettet noget Testamente, er jeg tilbøielig til at gaa endogsaa langt videre end den nu gjældende Lovgivning. Jeg skal ikke tale om Forholdene i andre Lande, f. Ex. England og Frankrig, hvor Arveafgiften i mange Tilfælde er 13—14 pCt. eller endnu højere; men jeg skal kun holde mig til Sagens Natur. Naar det en Gang er slaaet fast, og man veed, at en saadan Afgift skal betales, saa tror jeg ikke, at man vil træde Nogen for nær ved i saadanne Tilfælde, hvor der ikke findes nogen Nærbeslægtede og heller ikke nogen Billiestillkjendegivelse, da at tage en ganske klækelig Del af Arven til Fordeel for Samfundet. Jeg tror, at man maa betragte denne Skat fra et almindeligt finantzielt Standpunkt, og naar jeg saaledes undersøger Arveafgiften, saa kan jeg ikke Andet end gjøre den Afskillelse, som jeg her har gjort, og paa samme Tid, som det forekommer mig misligt at ville forhøje den almindelige Arveafgift, kan jeg ganske vist være villig til at gaa endog overordentlig vidt, ja jeg havde nær sagt saa langt, som nogen Anden er tilbøielig til at gaa i saadanne Tilfælde, hvor det gjælder de fjernere Beslægtede; naar der samtidigt ikke findes noget Testament.

Minestad: Det erede Medlem, som nys talte, begyndte med at rette en Raad til den høit erede Minister for dette Lovforslag, hvori der alt-

saa skulde synes at ligge en vis Tilfredshed med det; men jeg tror rigtignok, at den Understøttelse, som han ydede det, vilde, naar den blev gjennemført, i Virkeligheden føre til Lovforslagets Ruin eller i alt Fald til en fuldstændig Samarbejdelse deraf, idet man kom bort fra det, som er dets Øjenskind, nemlig en Omordning af Skiftegebyrerne; man vilde da komme til en fuldstændig Ophævelse af disse og en Afløsning med en Arveafgift. Nu vil jeg ikke paastaar Andet, end at en saadan Mening kunde lade sig høre; men det vilde maaske dog være uovseligt at komme ind derpaa. Vi ere vistnok allesammen enige om, at det er fuldkommen urigtigt, at Staten hidtil har søgt alle Udgifterne til Retspleien dækkede væsentligst gennem visse retslige Handlinger; den har derigjennem søgt at opnaa, at samtlige Udgifter saavel til Retsorganisationen som de øvrige Udgifter, der fremkaldes derved, blive dækkede. Opgaven er jo nu vistnok at reducere Afgiften til det, som den med Rette skal være, nemlig til et Bederlag for den særlige Tjeneste, som enkelte Borgere paatalde hos visse Institutioner, af en saadan Størrelse, at det kan betragtes som et virkelig passende Bederlag derfor. Dette er jo den Opgave, som Lovudkastet nærmest maa antages at have sat sig, og som man maa stille sig, saalænge som man overhovedet vil erkjende, at Skiftegebyrer skulle være til Stede. Man kan naturligvis ogsaa gaa den Vej at sige, at denne Retspleie bør være fri, og at Staten bør give Afkald paa hele denne Indtægt. Jeg tror imidlertid, at det vil erkjendes, at det vilde være meget misligt at opgive den Indtægt, som man har deraf, saaledes, at man ikke blot opgav den egentlige Beskatning, men ogsaa Bederlaget for særlig Retshjælp. Spørgsmaalet stiller sig derfor nærmest for mig saaledes, at naar man vil reducere Skifteafgiften til et Bederlag for den Retshjælp, som kræves, efter hvilke Principer bør denne Sag da nærmest ordnes? Og jeg kan da ikke negte, at jeg i Modsætning til de erede foregaaende Talere finder, at der ikke er nogen Anledning til at gaa over til en ny Basis for Beregningen og navnlig ikke til at lægge den behødvne Formue til Grund i Stedet for det hidtil Gjældende. Naar man saa ofte har fremsat en Anskuelse om, at det er den behødvne Formue, som bør gjøres til Grundlag for Beregningen, og at den tidligere Beregning er uretfærdig o. s. v., saa tror jeg, at dette tyder paa en fuldstændig Misforstaaelse af selve Sagen. Man gaar derved ud fra en Fiktion om, at det er en Slags Formueafgift, man betragter Boet som en Personlighed og Skiftegebyret